

години като просек из страната и опозна страданието и бедността на хората.

Беше пак пролет. Веднаж той се възкачи на една планина и, уморен, седна върху един камък на пътя. Две птиченца хвърчиха около него. Той изпусна хляба, що държеше в ръката си, и птиченцата се доближиха до самия него и закълваха от хляба. До пътя се простираше една зелена ливада. От нея долитаха детски гласове. И както слушаше, дали не е гласа на неговото дете, изведнаж пред него се засвири на цигулка, тъй сладко, тъй хубаво! Дали беше слушал някога подобно нещо? Между това откъм ливадата идеше песента на децата. Едно потреперване премина по цялото му тяло. Той протегна мършавата си и бледна ръка към звуците на цигулката и извика: „Аз зная, кой си. Ти си, ти си! Аз не постъпих добре с тебе. Прости! прости!“

И щом той каза това, падна нощта от очите му и той видя ясното пролетно утро. Пред него стоеше неговото момче, голямо и здраво, и свиреше на цигулка.

Превел от немски. Ст. Г.-В.

